

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א  
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא – אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים  
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֵךְ י"ט - חֲלָק ג'

קוֹנְטֵרְס 543

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת  
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עכשו תבינו אם אתה מוצה רק ליהודי אחד שילמד שעה בזהר בשבת זכית לקבל מליארד שעות תורה שיצטרב ב 11 דורות בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זהר שנה:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000) מקפל ב-100,000,000,000 מליארד - 223,020,000,000,000,000 שעות,

כלומר כ-223 קונטיליון 20 קודריליון שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמד את הזהר וצאצאיו הלכו בעקבותיו.



ד. בין שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן שמוזר בגמרא לקיים העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צו/א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד הריב שנאמר ונשגב השם לבדו ביום ההוא). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל11 דורות.

ה. הערה חשובה מספר הצאצאים בדור האחרון:

1000000000 .9	100000 .5	10 .1
10000000000 .10	1000000 .6	100 .2
100000000000 .11	10000000 .7	1000 .3
	100000000 .8	10000 .4

זאת אומרת 100 מליארד צאצאים.

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(ד) גימטריא נפלא, וראשי תבות

דוד המלך אומר בתהלים פרק נ"א פסוק ט': "תחטאני באזוב ואטהר  
תכבסני ומשלג אלבין", רמזים נפלאים שנתגלו בפסוק זה שהכל מדבר  
מהזוהר הקדוש ורבי שמעון בר יוחאי עליו השלום. כך:

"תחטאני", ת' – ת'קון, חטאני"י גימטריה 78 = לח"ס. זאת אומרת  
תקון לפרנסה.

"באזוב", ראשי תבות: בא'מירת זוהר ו'תקונים ב'שבת או: א'מירת  
ז'הר ו'תקונים ב'שבת ב'מנין.

"ואטהר", ועל ידי זה אטהר לעבדת השם יתברך.

"תכבסני", גימטריה רשמ"ב = ר'בי שמעון מ'גן ב'עדינו.

"ומשלג", ראשי תבות: ו'יבוא מ'שיח ל'עמנו ג'אולה

"אלבין", ראשי תבות: ז'כו ב'מהרה ל'אראנו נ'פלאות א'מן.

(”ברכת משה” חלק א')



רמז נוסף: "תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין" – ראשי  
תבות וסופי תבות גימטריה אלף תשעים 1090.

"רבי שמעון בר יוחאי מביא אליהו וגאלה בטוב" בדיוק גימטריה  
1090.

רמז וגלוי עצום על כחו של הרשב"י הקדוש, וזהו רמזו פאן ללמדנו  
שבלימוד הזוהר הקדוש מרפא לנפש וסגולה ידועה לתשובה וטהרה, וכן  
מביא את הגאולה ברחמים. נזכה ליראו עינינו וישמח לבנו אמן כן יהי רצון.  
(שמחת התורה)

לרבי אלעזר בריה, בריה ברי לעתיק יומין, רעוא דמצחא תשפח בשעתא דתצטריך ליה.

הא חזי, בשאר (ס"א בשעתא) דלתתא, כד אתגלי מצחא אשתכח חוצפא, (תא חזי בשאר דלתתא כד אתגלי מצחא דינא אתער ואשתכח ואתעביד מצחא דאשגחיתא לחיבי עלמא לאיניו ולא

מתקספי בעובדיהו כמה דאת אמר) הדא הוא דכתיב (ירמיה ג) ומצח אשה זונה היה לה מאנת הפלם. והכא כד אתגלי מצחא, תיובתא (ס"א חכיותא) ורעוא שלים אשתכח, וכל רוגזין אשתככו ומתפפיין קמיה.

מהאי מצחא (ס"א דלתתא), נהרין ארבע מאה בתי דינין. כד אתגלייא האי עת רצון, כלהו משתככיין קמיה, הדא הוא דכתיב, (דניאל ז) דינא לתיב. (בלומר תיב באתריה (דף קכ"ט ע"ב) ודינא לא אתעביד) ותאנא, שערא לא קאים פהאי אתר, משום דמתגלייא, ולא אתפסייא. אתגלייא, דיסתכלון מארי דדינא, וישתככוין ולא אתעבידו.

תאנא, האי מצחא אתפשט במאתן ושבעין אלפין נהירין דבוצינין (ס"א דנהירו) מעדן עלאה. דתניא, אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלאה לא אתגלייא, והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין פדקאמרן. והאי עדן דלתתא, מתפרש בשבילוי, לתלתין ותריין (ע"ב) שבילין.

ואף על גב דמתפרש האי עדן בשבילוי, לית דינע ליה, בר האי זעיר אפין. ועדן דלעילא, לית דינע ליה, ולא שבילוי, בר ההוא אריף אנפין. הדא הוא דכתיב, (איוב כח) אלהים הבין דרפה והוא ידע את מקומה. אלהים הבין דרפה, דא עדן דלתתא, דינע זעיר אפין. והוא ידע את מקומה, דא עדן דלעילא, דינע עתיק יומין, סתימא דכלא.

עינוי דרישא חוורא, משתניין משאר עיינין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב (תהלים קכא) הנה לא נום ולא יישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב (ירמיה לב) אשר עיניך פקוחות. ותאנא, כל מה דאתי ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שפן רישא חוורא, דלא בעא מידו. (ס"א נטרין).

אמר רבי שמעון לרבי אבא למאי היא רמיזא. אמר ליה לנוני ימא, דלית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא, ולא ניימין, ולא בעיין נטורא על עינא. כל שפן עתיקא דעתיקא, דלא בעי נטורא. וכל שפן דאיהו משגח לכלא, וכלא מתזן ביה ולא נאים. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכא) הנה לא נום ולא יישן שומר ישראל, ישראל דלעילא.

כתיב (תהלים לג) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. לא קשיא, הא בזעיר אפין. הא באריף אנפין. ועם

כָּל דָּא תְּרֵי עֵינַיִן אֵינּוֹן וְאַתְחַוּוּרֵי (ס"א וְאַתְחַוּוּרֵי) לְחַד, עֵינָא דְאִיְהִי חַוּוּר בְּגוֹ  
חַוּוּר וְחַוּוּר דְּכָלִּיל כָּל חַוּוּר.

חַוּוּרָא קְדַמָּא, נְהִיר וְסָלִיק, וְנַחֲתִית לְאַסְתְּכֻלָּא (ס"א לְאַתְכֻלָּא), דְּצָרִיר בְּצָרוּרָא.  
תְּאַנָּא, בְּטַשׁ הָאֵי חַוּוּרָא, וְאַדְלִיק תְּלַת בּוּצִינֵי, דְּאַקְרוּן: הוּד, וְהָדָר,  
וְחַדְוָה. וְלַהֲטִין בְּחַדְוּוּתָא בְּשְׁלִימוּתָא.

חַוּוּרָא תְּנַיִנָּא, נְהִיר, וְסָלִיק וְנַחֲתִית, וּבְטַשׁ וְאַפִּיק (ס"א וְאַדְלִיק) תְּלַת בּוּצִינֵין  
אַחְרַנִּין, דְּאַקְרוּן נְצַח וְחֶסֶד וְתַפְאָרַת, וְלַהֲטִין בְּשְׁלִימוּתָא  
בְּחַדְוּוּתָא.

חַוּוּרָא תְּלִיתָא, לְהִיט וְנְהִיר, וְנַחֲתִית וְסָלִיק, וְנַפִּיק מִסְתִּימוּתָא דְּמוּחָא,  
וּבְטַשׁ בְּבוּצִינָא אֲמַצְעִיתָא שְׁבִיעָאָה. וְאַפִּיק אַרְחָא לְמוּחָא תְּתָאָה,  
(נ"א וְאַפִּיק אַרְחָא לְלִבָּא תְּתָאָה) וּמְתַלְהֵטֵן כְּלָהוּ בּוּצִינֵין דְּלְתַתָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן  
יָאוּת הוּא, וְעַתִּיק יוֹמִין יַפְקַח עֵינָא דָּא עֲלֵךְ, בְּשַׁעֲתָא דְּתַצְטְרִיף לֵיהּ.

תְּאַנָּא חַוּוּר בְּגוֹ חַוּוּר. וְחַוּוּר דְּכָלִּיל כָּל חַוּוּר. חַוּוּרָא קְדַמָּא, נְהִיר,  
וְסָלִיק. וְנַחֲתִית לְתַתָּא (ס"א לְתַלַּת) בּוּצִינֵי דְּלֶסְטֵר שְׁמָאֵלָא, וְלַהֲטִין  
וְאַסְחִין בְּהָאֵי חַוּוּרָא, כְּמָאן דְּאַסְחִי גּוֹפִיָּה בְּבוּסְמִין טְבִין, וּבְרִיחִין, עַל  
מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא.

חַוּוּרָא תְּנַיִנָּא, נַחֲתִית, וְסָלִיק, וְנְהִיר לְתַלַּת בּוּצִינֵי, דְּלֶסְטֵר יְמִינָא. וְלַהֲטִין  
וְאַסְחִין בְּהָאֵי חַוּוּרָא, כְּמָאן דְּאַסְחִי בְּבוּסְמִין טְבִין וּבְרִיחִין, עַל  
מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא.

חַוּוּרָא תְּלִיתָא, נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית, וְנַפִּיק נְהִירוֹ דְּחַוּוּרָא, דְּלִגּוּ לְגוֹ מִן  
מוּחָא, וּבְטַשׁ בְּשַׁעֲרָא אוּכְמָא, פַּד אַצְטְרִיף. וּבְרִישָׁא, וּבְמוּחָא  
דְּרִישָׁא. וְנְהִיר לְתַלַּת כְּתָרִין דְּאַשְׁתָּארוּ, כְּמַה דְּאַצְטְרִיף לְגַלְאָה. אֵי נִיחָא  
קָמִי עַתִּיק סְתִימָא דְּכָלָא.

וְתְּאַנָּא לָא סְתִים הָאֵי עֵינָא. וְאֵינּוֹן תְּרִין וּמְתַחַוּוּרִין (ס"א וְאַתְחַוּוּרֵי) לְחַד. כָּלָא  
הוּא יְמִינָא. לָא הָוִי (ס"א לִית בֵּית) שְׁמָאֵלָא. לָא נְאִים וְלָא אַדְמִיף,  
וְלָא בְּעֵי נְטִירוּתָא. לִית מָאן דְּאַגִּין עֲלֵיהּ. הוּא אַגִּין עַל כָּלָא, וְהוּא אַשְׁגַּח  
עַל כָּלָא. וּמַאשְׁגַּחוּתָא דְּהָאֵי עֵינָא מְתַזְנֵן כְּלָהוּ.

תְּאַנָּא, אֵי עֵינָא דָּא אֲסִתִּים רַגְעָא חָדָא, לָא יְכָלִין לְקִימָא כְּלָהוּ, בְּגִין  
כְּךָ אַקְרִי עֵינָא פְּקִיחָא. עֵינָא עֲלָאָה. עֵינָא קְדִישָׁא. עֵינָא  
דְּאַשְׁגַּחוּתָא. עֵינָא דְּלָא (דף ק"ז ע"א) אַדְמִיף וְלָא נְאִים. עֵינָא דְּהוּא נְטוּרָא  
דְּכָלָא. עֵינָא דְּהוּא קִיוּמָא דְּכָלָא. וְעַל הָאֵי כְּתִיב (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא  
יְבוּרָה, אַל תְּקַרֵּי יְבוּרָה אֶלָּא יְבוּרָה. דְּהָאֵי אַתְקַרֵּי טוֹב עֵין, וּמַגִּיָּה מְבַרְךָ  
לְכָלָא.



וְהָאֵנָּא, לִית נְהִירוֹ לְעֵינָא תַתְּאָה, לְאַסְתַּחְתָּא מְאֲדָמִימוּתָא מְאוּכְמוּתָא בְּרִי  
פְּד חֲזִי (ס"א אַתְּחִי) (ס"א אַתְּחִי) מְהֵאִי נְהוּרָא חוּרָא דְעֵינָא עֲלָאָה דְאַקְרִי  
טוֹב עֵין. וְלִית דִּידַע פְּד נְהִיר עֵינָא עֲלָאָה דָּא קְדִישָׁא וְאַסְחִי לְעֵינָא תַתְּאָה  
דָּא בְּרִי אִיהוּ.

וְזִמְנִין צְדִיקֵינָא, זְפָאי עֲלִיוֹנִין, לְמַחְמֵי דָּא בְּרוּחָא דְחַכְמָתָא, הֵדָּא הוּא  
דְכְתִיב, (ישעיה נב) פִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ. אִימְתִי. בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן. וְכְתִיב  
(במדבר יד) אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה יִי. וְאַלְמֵלָא עֵינָא טְבָא עֲלָאָה, דְאַשְׁגַּח  
וְאַסְחִי לְעֵינָא תַתְּאָה, לֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמִיקָם רְגַעָא חֲדָא.

וְהָאֵנָּא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, אֲשַׁגְחוּתָא דְעֵינָא תַתְּאָה, פְּד אֲשַׁגַּח נְהִירוֹ  
עֲלָאָה בֵּיה, וְעֵייל הֵהוּא נְהִירוֹ דְעֲלָאָה בְּתַתְּאָה. דְמַנְיָה נְהִיר כְּלָא  
הֵדָּא הוּא דְכְתִיב אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה יִי.

כְּתִיב (תהלים לג) הִנֵּה עֵין יִי אֶל יִרְאִיו. וְכְתִיב (זכריה ד) עֵינֵי יִי הִמָּה מְשׁוּטְטִים  
בְּכָל הָאָרֶץ. זְכוּ, עֵינֵי יִי אֶל יִרְאִיו, עֵינָא דְלְעֵילָא. לֹא זְכוּ, עֵינֵי יִי  
הִמָּה מְשׁוּטְטוֹת, עֵינָא דְלְתַתָּא.

דְתַנְיָא, מְפַנֵּי מַה זְכָה יוֹסֵף דְלֹא שְׁלֵטָא בֵּיה עֵינָא בִישָׁא, מְפַנֵּי שְׁזָכָה  
לְאַשְׁתַּגְחָא בְּעֵינָא טְבָא עֲלָאָה, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (בראשית מט) בֵּין  
פְּרַת יוֹסֵף בֵּין פְּרַת עֲלֵי עֵין. אֲמַאי הוּא בֵּין פְּרַת. עֲלֵי עֵין. כְּלוּמַר עַל סַבְת  
עֵין דְאַשְׁתַּגַּח בֵּיה.

וְכְתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, מְאִי טַעְמָא. פִּי נְתַן מְלַחְמוֹ לְדַל. מְאִי טַעְמָא  
אַקְרִי חַד. תָּא חֲזִי, בְּעֵינֵיה דְתַתְּאָה אִית עֵינָא יְמִינָא, וְאִית עֵינָא  
דְשְׂמָאלָא. וְאִינוּן תְּרִי, בְּתִרֵי גּוּוּנֵי. אֲבָל הֵכָּא, לִית עֵינָא שְׂמָאלָא. וְתִירוּוִיָּהוּ  
בְּדַרְגָּא חַד סְלָקִי, וְכְלָא יְמִינָא. וּבְגִינֵי כַךְ, עֵינָא חַד, וְלֹא תִרִין.

וְהָאֵנָּא, עֵינָא דָּא, דְהוּא עֵינָא דְאַשְׁגַּחוּתָא. פְּקִיחָא תְּדִיר. חִיכָאן תְּדִיר.  
וְחֲדָאן (ס"א וְחָאן) תְּדִיר, דְלֹא הוּי הֵכִי לְתַתְּאָה, דְכְלִילֵן בְּסוּמְקָא  
וּבְאוּכְמָא וּבְחַוּרָא, בְּתַלְת גּוּוּנֵי, וְלֹא הוּהּ תְּדִיר פְּקִיחָא (ס"א דְלִיה נְבִינָא) דְלִית  
גְּבַהָּא סוּטְרָא (ס"א כְּלִיה נְבִינֵי סוּדְרָא) (ס"א דְלִיה עֵינֵיה נְבִינֵי דְכַסְפָּאן) עַל עֵינָא. וְעַל דָּא  
כְּתִיב, (תהלים מד) עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יִי. (מלכים ב יט) פְּקַח יִי עֵינֶיךָ.

כְּדִ אַתְּפַקָּה, אִית לְמָאן דְאַתְּפַקָּה לְטַב. וְלְמָאן דְלֹא אַתְּפַקָּה לְטַב. וְוִי  
לְמָאן דְאַתְּפַקָּה וְעֵינָא אַתְּעַרְב בְּסוּמְקָא, וְסוּמְקָא אַתְּחִי לְקַבְלִיה, וּמְכַסֵּיא עֵינָא.  
מָאן יִשְׁתַּזִּיב מַנְיָה. אֲבָל עֲתִיק יוֹמִין, טְבָא דְעֵינָא. חוּרָא  
כְּגוֹ חוּרָא. חוּרָא דְכְלִיל כָּל חוּרֵי. זְפָאָה חוּלְקִיה, לְמָאן דִּישְׁגַּח עֲלֻיָּה,  
חַד חוּרָא מַנְיָהוּ. וְעַל דָּא וְדָאי כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ. וְכְתִיב (ישעיה ב)  
בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכָה בְּאוּר יִי.

**תאנא**, (עם כל דא) שְׁמִיָּה דְעֵתִיקָא סְתִים מְכֻלָּא, וְלֹא מִתְפָּרֵשׁ בְּאוּרִיָּתָא, בְּרַ  
מִן אֲתֵר חַד, דְּאוּמֵי זְעִיר אַפִּין לְאַכְרֵהֶם, דְּכְתִיב, (בראשית כב) בִּי  
נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם יְיָ. נְאֻם דְּזְעִיר אַפִּין. וְכְתִיב, (בראשית מח) בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל,  
יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲיָלָא. וְכְתִיב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר, לְיִשְׂרָאֵל קֵאָמֵר  
דָּא. וְתַנִּינָן עֵתִיק יוֹמִין אָמְרוּ וְהֵאֵי וְהֵאֵי שְׁפִיר.

**תנאי**, (דניאל ז) חֲזַה הָוִית עַד דֵּי כְרֶסּוֹן רַמְיוּ וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב.  
כְרֶסּוֹן רַמְיוּ, מָאן הוּא. אָמַר לְרַבֵּי יְהוּדָה, קוּם בְּקִיּוּמְךָ וְאַתְקִין  
כְרֶסְיָא דָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב (דניאל ז) כּוֹרְסִיָּיה שְׂבִיבִין דִּינור. וְעֵתִיק יוֹמִין יְתִיב  
עַל הָאֵי כְרֶסְיָא. מָאֵי טַעְמָא. דְּתַנָּיָא אֵי עֵתִיק יוֹמִין לֹא יְתִיב עַל  
הָאֵי כְרֶסְיָא, לֹא יְכִיל לְאַתְקִימָא עֲלֵמָא, מְקַמֵּי הַהוּא כּוֹרְסִיָּא. כִּד יְתִיב  
עֵתִיק יוֹמִין עֲלֵיהּ לְפַפְיָא (ס"א אֲתַכְפִּיָּיא) לְהַהוּא כּוֹרְסִיָּא, וּמָאן דְּרַכִּיב שְׁלִיט.  
בְּעֵידָנָא דְנִטִּיל מֵהָאֵי כְרֶסְיָא, וְיְתִיב עַל כּוֹרְסִיָּא אַחְרָא, כּוֹרְסִיָּא קְדָמָא  
רַמְיוּ, דְּלֹא שְׁלֻטָא אֲלֵא אֵיהוּ דְרַכִּיב בֵּיהּ עֵתִיק יוֹמִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן  
לְרַבֵּי יְהוּדָה, יִתְתַקֵּן אַרְחָךְ, וְיִיְתִי בְךָ מַעֲתִיק יוֹמִין.

וְהָא חֲזִי, כְּתִיב (ישעיה מא) אֲנִי יְיָ רֵאשׁוֹן וְאַתְּ אַחֲרוֹנִים אֲנִי הוּא. כִּלְאֵ הוּא,  
וְהוּא סְתִים מְכָל סְטְרוֹי. (בבאי) חוּטְמָא. תַּאנָּא, בְּחוּטְמָא אֲשֶׁתְמוּדַע  
פְּרַצוּפָא.

וְהָא חֲזִי, מַה (דף ק"ז ע"ב) בֵּין עֵתִיקָא, לְזְעִיר אַפִּין. דָּא מְאֵרִיהּ דְּחוּטְמָא  
מִחַד נּוֹקְבָא חֲזִיין, וּמִחַד נּוֹקְבָא חֲזִיין דְּחִיין. הָאֵי חוּטְמָא. הוּא  
פְּרַדְשָׁקָא, דְּבֵיהּ נְשִׁיב רוּחָא דְחִי, לְזְעִיר אַפִּין. וְקִרְיָנָן לֵיהּ סְלִיחָה. וְהוּא  
נַחַת רוּחַ, אֲתַבְּסוּתָא דְרוּחָא.

דְּרוּחָא דְנַפְיָק (מַהבא) מְאִינוֹן נּוֹקְבֵי, חַד רוּחָא נַפִּיק לְזְעִיר אַפִּין. לְאַתְעָרָא  
(ס"א מִיָּין מְכָל סְטְרוֹי, מִירוּ מְכָל סְטְרוֹי, מִיָּין דְּחִיין) לֵיהּ בְּגַנְתָּא דְעֵדָן. וְחַד רוּחָא דְחִי,  
דְּבֵיהּ זְמִין לְזַמְנָא לְבֵרִיהּ דְדוּד, לְמַגְדַּע חֲכַמְתָּא. וּמַהְהוּא נּוֹקְבָא, אֲתַעַר  
וְנַפִּיק רוּחָא מְמוּחָא סְתִימָאָה, וְזְמִין לְאַשְׁרָאָה עַל מְלַפָּא מְשִׁיחָא, דְכְתִיב,  
(ישעיה יא) וְנַחֲהָ עֲלֵיו רוּחַ יְיָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת  
וְיִרְאֵת יְיָ. הָא הָכָא אַרְבַּע רוּחִין, וְהָא רוּחָא חָדָא אֲמַרְיָנָן. אָמַאי תְּלַת.  
קוּם רַבִּי יוֹסִי בְקִיּוּמְךָ.

קוּם רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. בְּיוֹמוֹי דְמְלַפָּא מְשִׁיחָא, לֹא יִימְרוּן חַד לְחַד, אֲלִיף  
לִי חֲכַמְתָּא, דְכְתִיב, (ירמיה לא) וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְגו', כִּי  
כֻלָּם יַדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּם. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, יִתְעַר עֵתִיק יוֹמִין,  
רוּחָא דְנַפִּיק מְמוּחָא סְתִימָאָה דְכֻלָּא, וְכִד יִשְׁלוּף דָּא, כָּל רוּחִין דְלַתְתָּא

יתערוך עמיה. ומאן אינון. אינון (תרוי) בתריין קדושין דזעיר אפיין. ואינון  
 שיטא רוחין אחרנין, דיהבי (ס"א דהכ"ב) אינון (ס"א ואינון שיטא רוחין, תלת רוחין אינון דכלילן  
 תלת אחרנין) דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי.  
 דתנינן, פתיב (דברי הימים א כט) וישב שלמה על כסא יי. וכתיב (מלכים א י) שש  
 מעלות לכסא. ומלפא משיחא זמין למיתב בשבעה. שיטא אינון  
 ורוחא דעתיק יומין דעליהו, הא שבעה. כמה דאתמר. (תלת רוחי אינון דכלילין  
 תלת אחרנין) אמר ליה רבי שמעון, רוחך ינוח לעלמא דאתי.

תא חזי, פתיב (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח וגו'. וכי  
 ארבע רוחי עלמא, מאי עבדי הכא. אלא ארבע רוחי יתערוך. תלת  
 אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הו'. דכד יפויק דא, נפקין  
 עמיה תלתא, דכלילן בגו תלתא אחרנין.

וזמין קדשא בריך הוא לאפקא חד רוחא דכליל מפלהו. דכתיב מארבע  
 רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא כתיב פאן, אלא מארבע  
 רוחות באי. וביומי דמלפא משיחא, לא יצטרכון למילף חד לחד, דהא  
 רוחא דלהון דכליל מפל רוחין. ידיע פלא. חכמה ובינה עצה וגבורה  
 (רוח) דעת ויראת יי. משום רוחא דכלילא מפל רוחי. בגין כף פתיב,  
 מארבע רוחות, דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרגין עלאין דאמרן. ותאנא,  
 דכלהו כלילן בהאי רוחא דעתיקא דעתיקין, דנפיק ממוחא סתימאה  
 לניקבא דחוטמא.

ותא חזי, מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חזין מפל  
 סטרוי. חוטמא דזעיר אפיין, פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו ואש  
 מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומההוא עשן דליק נור, פד סליק  
 תנא לבתר. גחלים בערו ממנו. מהו ממנו (ג' נוסח). מאותו עשן. מההוא  
 חוטמא, מההוא אשא.

תאנא, פד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה, אמר לבעל החוטם  
 אני מתפלל, לבעל החוטם אני מתחנן. והיינו דכתיב, (ישעיה מח)  
 ותהלתי אחטם לך, האי קרא לעתיק יומין אמרו.

תנא, אורכא דחוטמא, תלת מאה וחמשה ושבעין עלמין, אתמליין מן  
 ההוא חוטמא. וכלהו מתדבקין בזעיר אפיין. האי תושבחתא דתקונא  
 דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתחזון ולא אתחזון, אתחזון  
 למארי מדין, ולא אתחזון לכלא.

פתח רבי שמעון ואמר, ווי מאן דאושית ידוי בדיקנא וקירא עלאה,  
 דסבא קדישא, טמירא סתימא (נ"א סמיר וסתים מכלא) דיקנא דהיא

תושב־בְּחֶתָּא. דִּיקְנָא דְסָתִים וְיִקְרִי מְכַל תְּקוּנֵי. דִּיקְנָא דְלֹא יִדְעִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְהִיא תוֹשְׁבֵי־בְּחֶתָּא דְכָל תוֹשְׁבֵי־בְּחִין. דִּיקְנָא דְלֹא הוּי בְּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקַדִּישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמֵי לִיה. דִּיקְנָא דְהִיא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְלְבָא. חוּרָא כְּתַלְגָּא יִקְרָא דִּיקְרִין. טְמִירָא דְטְמִירִין. מְהִימְנוּתָא דְמְהִימְנוּתָא דְכְּלָא.

הַאֲנָא, בְּצַנִּיעוּתָא (דף קל"א ע"א) דְסַפְרָא, דְהִיא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְכְּלָא, נְפִיק מְאוּדְנוֹי, וְנַחֲתִית סוּחְרַנְיָה דְפוּמָא קַדִּישָׁא, וְנַחֲתִית וְסָלִיק וְחָפִי, בְּתַקְרוּבְתָּא (כ"ו) דְבוּסְמָא טְבָא, חוּרָא דִּיקְרָא (כ"א דְבִרְיִקְנִיה). וְנַחֲתִית (כ"א חוּרָא יִקְרָא דְרִיקְנִיה נַחֲתִית) בְּשַׁקּוּלָא, וְחָפִי עַד טְבוּרָא. הוּא דִּיקְנָא יִקְרָא, מְהִימְנָא שְׁלִימָא, דְנַגְדִין בִּיה תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין, מְבוּעִין דְמֶשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתַלַּת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מְתַתְּקָא.

תְּקוּנָא קַדְמָאָה. מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא מְלַעֲיָלָא, וְשַׁאֲרֵי מְהִימְנוּתָא תְּקוּנָא דְשַׁעְרֵי רִישִׁיָּה, דְסָלִיק בְּתַקּוּנֵי לְעִילָא מְאוּדְנוֹי, וְנַחֲתִית מְקַמֵּי פְתַחָא דְאוּדְנִין, בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְפוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנִינָא. מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא מְרִישָׁא דְפוּמָא, (וְסָלִיק) עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפוּמָא, בְּתַקּוּנָא שְׁקִיל.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה. מְאֻמְצַעִיתָא דְתַחֲוֹת (כ"א דְבָא) חוּטָמָא, מְתַחֲוֹת תְּרִין נִיקְבִין, נְפִיק חַד אֹרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפֶסֶק בְּהִיא אַרְחָא, וּמְלֵא מְהִיא גִיסָא, וּמְהִיא גִיסָא שַׁעְרָא, מְתַקּוּנָא שְׁלִים סוּחְרַנְיָה דְהִיא אֹרְחָא. תְּקוּנָא רְבִיעָאָה. מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא (וְנַחֲתִית) תַּחֲוֹת פּוּמָא, מְרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא, בְּתַקּוּנָא שְׁלִים.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. תַּחֲוֹת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא, בְּשַׁקּוּלָא דְאַרְחָא דְלַעֲיָלָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא, מְכַאן מְכַאן.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא, וְסָלִיק וְנְפִיק מְלַרַע לְעִיל לְרִישָׁא דְפוּמָא. וְחָפִי תְּקוּרֹבְתָּא דְבוּסְמָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְפוּמָא דְלַעֲיָלָא. וְנַחֲתִית שַׁעְרָא לְרִישָׁא דְפְתַחָא דְאוּרְחָא תַתְּאָה דְפוּמָא.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה. פְּסִיק שַׁעְרָא, וְאַתְחֲזִין תְּרִין תְּפוּחִין, בְּתַקְרוּבְתָּא דְבוּסְמָא טְבָא, שְׁפִירִין וְיָאן לְמַחְזִי. בְּגִינִיהוּן אַתְקִיִים עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי טז) בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים.

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה. נְפִיק חַד חוּטָא דְשַׁעְרֵי סוּחְרַנְיָה דִּיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

# זהר השבת

קונטרסים  
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.



השתתף גם אתה בהדפסת הספרים  
ותזכה להנות מזהר השבת  
-עלות הדפסת קונטרס \$260-

**כל הקודם זוכה!**

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת:

**0548-436784**

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

